

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 9.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1910.

Leto XXX.

Vojeslav Molè:

Chanson d' amour.

I.

V srebrni noči v moje je vrtove
priromal čakajoči duši gost;
polnoč je sula sen med vse vrhove,
na nebu je žarela zvezd skrivnost.
In gost razklenil roke je dobrotne
in lil je v mojo dušo govor svoj. —
Strmenje šlo skoz dalje je tihotne,
do zvezd dehtel je polnih rož opoj.

„Prišel sem iz dežele hrepenenja
in sem vseh tvojih sanj edini kralj
in iz poldnevov solnčnega žarenja
priromal k tebi sem v polnočno dalj.
Kot pesem neizpeta so samotne
vse tvoje želje, a nocoj, nocoj . . .“ —
Strmenje šlo skoz dalje je tihotne,
do zvezd dehtel je polnih rož opoj.

„Nocoj so dozoreli tvoji cveti.
Jaz sem življenje, tvojih sanj vrtnar.
Nocoj se oplode, od rok objeti,
od rok, ki ti si jim ljubezni dar.“ —

In gost razklenil roke je dobrotne
in v dušo vsul se je življenja soj.
Strmeč, šumele dalje so tihotne,
do zvezd dehtel je polnih rož opoj.

II.

O moja mila, divni sen življenja,
do tebe sem preromal tisoč cest,
zapel ti tisoč pesmi hrepenenja
in spletal krono ti iz tisoč zvezd.
In v rosnem jutru v loki sem cvetoči
te srečal polno misli, polno sanj —
in zdaj sva kot dve pesmi vriskajoči,
dve brezi v jutru, polni trepetanj.

Še v blaženstvu strmi, drhti mi duša.
O moja mila, si resnica, sen?
Še godbo tvojih besedi posluša
in sanja duša : zlata je jesen
škrlat izlila v polja v divni noči
in vse so trte polne šepetanj, —
a midva sva dve pesmi vriskajoči,
dve brezi v jutru, polni trepetanj.

In greva skoz prelestni vrt življenja
in drami duša se in zre in zre :
vsa dalja je še polna hrepenenja,
v vrtovih tisoč jablani cvetè.
Kaj sanjala sva o jesenski noči?
Budi se dan, vsa zemlja misli nanj —
in midva sva dve pesmi vriskajoči,
dve brezi v vesni, polni divnih sanj.

III.

Večerne misli veter v loge seje,
zamišljen gasne purpurja sijaj,
vse polne sanj drhte cipresam veje,
šumi v molitvi tihi sveti gaj.

Strmeč v njegove stopava globine,
v nevidni dalji gasne najin dan;
gubijo sanje v bajne se davnine
in dlan je tesno segla v drobno dlan.

„O dragi, čuj ta šum! Ves gaj že čaka,
že čaka v senci marmorni oltar,
v molčanju svetem tajnega somraka
žrtvujem se na njem ti v večni dar . . .“
Kot pesem glas zveni ti skoz tišine,
zveni kot pod zefirjem morska plan
in v dušo seje bajnih dni davnine —
in v hrepenenju ti trepeče dlan.

O mila, kam me tvoja pesem kliče?
Nocoj, nocoj sem dušo ti spoznal.
Ti moja Helena in Beatrice,
vse svoje zvezde sem ti daroval.
In tvoje moje nebne so višine
in hrepenenja moj veliki dan
in tvoja vsa bodočnost, vse davnine
za to drhtečo, verno, drobno dlan . . .

IV.

Vso noč v vrteh so vrhi trepetali,
vso noč so v njih šumeli vihre sni
in v težkih gromih v daljah so ječali,
v ognjenih bliskih rasli iz noči.
Vso noč —. A tisoč rajev je bleščanje
šumeč prelivalo se v naju dveh,
besede nama so bilè kot sanje,
kot žarnih rož škrlatnotežki smeh.

Kot val opoja so lasje ognjeni
oblili tvoji moj drhteč obraz,
obsuli so kot divji me plameni
in vsi šumeli kot polnočni čas.
Požar je bilo ust ti trepetanje
in blisk je bil ti sreče soj v očeh
in vse besede so bilè kot sanje,
kot žarnih rož škrlatnotežki smeh.

A jutro polno je biló pokoja,
 le še kot v snu je zunaj vrt drhtel,
 le še kot v snu, o golobica moja,
 je zvok besed ljubečih ti zvenel.
 Strmeč sva zrla v svežih ros igranje:
 čez noč so rože vzklike v vseh vrteh
 in vsepovsod so cvele naju sanje
 in zrelih dni škrlatnotežki smeh . . .

V.

Vsa solnca splesti v plameneče krone,
 nebo stopiti v čudesen safir,
 v srebrn obroč preliti rek milijone,
 v škrlat pretkati jutro in večer
 in biti kralj brezmejne vse daljine,
 a brez ljubavi tvojega srca —,
 bila bi pesem bajka iz tujine,
 nikdo ji duše in besed ne zna.

Ves šum lesov izliti v melodije,
 ves hrum morjá, ko v vihri trepeta,
 in vrisk goric, ko vanje solnce sije
 in spev kipi trgačev do neba,
 in biti pevec slavnih dni davnine,
 a brez ljubavi tvojega srca, —
 bil bi neznani pevec iz tujine,
 ki nihče vriska mu ne solz ne da.

Vse misli splesti v plameneče krone,
 ponos stopiti v čudesen safir,
 v srebro preliti čuvstev milijone,
 v škrlat pretkati divnih sanj nemir
 in biti kralj ti v dnu srcá globine,
 v njej skriti se kot dih med grud morjá —
 O da! — in sred daljine, sred tujine
 sem večno blizu tvojega srca . . .

